

Cô Nàng Xuyên Không May Mắn

Contents

Cô Nàng Xuyên Không May Mắn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	7
9. Chương 9	7
10. Chương 9-2: Vén Màn Bí Mật	8
11. Chương 10	8
12. Chương 11	9
13. Chương 12	10
14. Chương 13	11
15. Chương 14	12
16. Chương 15	13
17. Chương 16	14
18. Chương 17	15
19. Chương 18	16
20. Chương 19	17
21. Chương 20	18

Cô Nàng Xuyên Không May Mắn

Giới thiệu

Khuôn mặt của Lâm Hiên đã bị hủy sau một vụ tai nạn lúc nhỏ. Nhưng ông trời lại tặng cho cô một món quà kì diệu, đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-xuyen-khong-may-man>

1. Chương 1

Tôi là Lâm Hiên là một thực tập sinh trong một công ty âm nhạc nổi tiếng nhất thành phố này, sắp trở thành một idol trong lòng tôi vui không thể tả nổi. Giọng hát thiên phú của tôi luôn được mọi người ca ngợi như chim sơn ca, nhưng con khốn bạn thân lại bảo tôi hát giống họa kêu, nhưng tôi đảm bảo với bạn Lưu Hoà sẽ không dám nói trước mặt tôi đâu, tôi mà giận lên sẽ không còn một nhà phê bình truyện của cậu ta nữa. Truyện mà cậu ta đăng lên mạng trước hết phải qua sự kiểm duyệt của tôi, không phải tôi chê

truyện của cô ấy viết, nói thật đọc vào muốn thổ huyết. Vậy mà hàng trăm người vẫn đọc còn khen hết lời nữa. Cậu ta là. Một trong những tác giả có tâm nhất, viết truyện toàn lấy tên của bạn bè, người thân hay người mà hai chúng tôi ghét nhất đặt vào truyện. Nhưng dạo gần đây cô ấy và tôi đang chiếm tranh lạnh, lý do nhỏ như con kiến ấy chứ. Chuyện là hai chúng tôi ở chung nhà trọ, nên việc phân công làm vệ sinh phòng, nấu ăn đều chia đều nhưng có một hôm đến ngày cô ấy làm nhưng lại chạy đi chơi với bạn trai để tôi ở nhà ăn mì gói còn dọn dẹp đóng bữa bọn do con bạn gây ra. Tức không chứ. Vậy mà về nhà không một tiếng cảm ơn, còn bảo tôi giặt đồ của cậu ấy thành giặt lau.

Giận thì giận, tôi xem ai là người xuống nước trước.

” Kính koong.....kính koong...”

Không biết giờ này ai còn rảnh chạy đến chỗ tôi không biết, tối thui không thấy gì hết tính đi ngủ vậy mà cũng làm phiền người ta cho được.

” tôi nghe rồi, đợi tí ra ngay.”

Tôi nhanh chóng xỏ đôi dép lê hình doraemon vào chân, nhanh chân đi mở cửa. Cửa vừa mở một kiện hàng nhỏ xuất hiện trước mắt tôi.

” thưa cô, mời cô ký vào đây”

Sau ba giây ngạc nhiên, cuối cùng tôi cũng biết thì ra có người hâm mộ tôi nên mới gửi món quà nhỏ này. Thật không ngờ chưa chính thức trở thành ca sĩ mà đã có người yêu mến như vậy. Đây đúng là vận may tốt, con đường đúng đắn khi chọn làm một idol. Sau khi ký nhận, tôi hồi hộp mở ra xem bên trong là vật gì, nhưng không ngờ lại là một lá thư

Đây có thể gọi là hâm mộ đến yêu hay không?

Lâm Hiền trèo lên chiếc giường cũ làm nó phát ra tiếng cọt két đáng sợ. Cô ôm chú gấu bông chống cằm cầm lá thư và bắt đầu đọc. 5 phút trôi qua, lá thư nằm gọn trong tay nhăn nhúm, tròn vo.

-Lưu Hoà, cậu chết chắc với mình. Đợi đấy! Cậu dám nói mình là đồ idol dở hơi

Mang theo cơn tức tối Lâm Hiền chìm vào giấc ngủ. Một lúc sau, một làn khói trắng lơ lửng lơ giống đám mây bồng bồng ôm lấy thân hình nhỏ bé, mây tan đi trên chiếc giường chỉ còn lại hơi ẩm, Lâm Hiền đã biến mất

2. Chương 2

Sáng rồi sao? đau đầu quá, toàn thân đều đau nhức. Lâm Hiền, Cố gắng mở đôi mắt xinh đẹp của mình ra, chớp chớp hai cái để thích nghi với ánh sáng. Câu hỏi đầu tiên trong đầu của cô xuất hiện là: mình đang ở đâu? cô ngồi dậy, mắt mở to hoảng hốt. Cô bị bắt cóc rồi sao? Không thể tưởng tượng được, cô đang ở trên một chiếc xe ô tô, bên trong chật chội, mùi rượu nồng nặc, không khí toả ra lạnh thấu xương. Đưa tay mở cửa xe, ông trời ơi ai lại khoá trái cửa rồi. Không một bóng người trong xe, giờ cánh tay đau nhức gõ mạnh vào cửa kính mong sao có ai đến giúp thoát khỏi cái không gian tù túng này. Nhìn xuyên qua ô cửa sổ màu đen, đường này có vẻ vắng người, không thấy ai qua lại cơ hội được cứu của cô giảm đi một nửa. Lâm Hiền Cố gắng gọi, mặt dù cổ họng của cô như muốn đứt ra.

- cứu tôi với, tôi bị nhốt trong này. Cứu tôi với!!!!

Không một ai đáp lời hồi âm của cô, đôi mắt của cô đỏ hoe, nước mắt chực trào ra, trong lòng chỉ có tuyệt vọng cùng sợ hãi đang lấn át lý trí, Lâm Hiền cô chưa từng sợ ai, chưa từng khóc trước mặt ai. Khi ba mẹ cô qua đời năm cô 15 tuổi, đó cũng là lần cuối cùng người ta thấy một cô bé đáng thương ngồi cạnh đôi quan tài của cha mẹ mình khóc thê lương. Lâm Hiền lại nhớ đến ngày tai nạn xe khủng khiếp, cô cố gắng nép mình trong chiếc xe, đôi tay ôm chầm lấy thân hình nhỏ nhắn

23/5/1993, một cô bé nhỏ nhắn, khuôn mặt toát ra những đường nét thanh tú, xinh đẹp như búp bê, nhất là đôi mắt to tròn, long lanh và trong suốt, năm nay cô tròn 15 tuổi. Lâm Hiên đang rất háo hức cùng cha mẹ đi ăn tại một nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố này, đó là phần thưởng mà cha mẹ dành cho cô vì cô giành được học sinh giỏi xuất sắc toàn trường. Vì nhà cô ở ngoại thành nên vào thành phố rất xa, đi xe ô tô phải mất 4h mới tới nơi, gia đình cô rời nhà đã là 16h, trời cũng chuyển sang màu xám tối, đèn đường hai bên đã bật, chúng chạy dài và thẳng tít, dòng xe cộ khi vào thành phố có vẻ tấp nập hơn hẳn. Xe đi được hơn 1h, đột ngột có một chiếc xe ô tô chạy ngược chiều với vận tốc lớn tông mạnh vào xe của gia đình cô, chiếc xe mất lái, xoay vài vòng, cửa xe mở ra, Lâm Hiên bị văng ra khỏi xe trượt dài trên đường. Chiếc xe vẫn chưa đứng lại, xoay thêm 2 vòng rồi trượt bánh rơi xuống vực.

3. Chương 3

Đứa bé được đưa đi cấp cứu ngay sau đó. Sau hàng giờ đồng hồ cấp cứu, linh hồn nhỏ bé của cô tuột khỏi tay thần chết trở về với thân xác. Mọi người chứng kiến thảm cảnh ấy không khỏi nói rằng đó là điều phi diệu, đứa bé còn sống đã nói là một kì tích. Khi được cấp cứu các bác sĩ nói rằng đứa bé hoàn toàn không bị thương sau cú văng, chỉ bị trầy nhẹ bên ngoài da, điều nuôi tiết duy nhất là gương mặt hoàn hảo của cô bị một vết sẹo dài. Nên đó cũng là một trở ngại khi cô chọn làm một ca sĩ, những lần tham gia chương trình Lâm Hiên đều phải kéo tóc che đi.

Cha mẹ mất đi chỗ dựa duy nhất của cô cũng không còn. Sau tang lễ, cô được đưa đến cô nhi viện. Sống trong môi trường mới còn chịu nỗi ám ảnh mất mát lâm vào trầm cảm. Một anh trai hơn cô hai tuổi sống chung cô nhi viện luôn quan tâm kéo cô ra nỗi ám ảnh, dang rộng đôi tay. Thật trớ trêu thay, hai năm sau anh ấy lại rời xa cô, lần này cô không khóc nữa chỉ đứng lặng im tiễn anh lần cuối. Giấc mơ làm ca sĩ của anh, anh không làm được, cô sẽ thay anh làm. Đó là lời hứa của cô dành cho người anh trai đã tiếp cho cô niềm tin để sống tiếp.

Cô đang chìm trong kí ức những năm về trước, kí ức của chúng ta được trưng bày trong chiếc gương thủy tinh, nó không mất đi chỉ vì thời gian vô tình gieo những hạt bụi nhỏ bám vào, một ngày nào đó trong tương lai một cơn gió nhỏ vui đùa tinh nghịch rũ bụi bụi chơi cùng để lộ ra một ký ức buồn mà Lâm Hiên đang cố che đi.

Trên đôi má hồng của cô còn đọng lại những giọt lệ mặn nóng trong suốt như những vì sao lấp lánh trong đêm đen, bên ngoài ô tô màn đêm dày đặc bao phủ. Lâm Hiên đã khóc rất lâu, lâu đến nỗi cổ họng của cô đau rất khó chịu, nước mắt đã rơi chỉ còn tiếng nức nở vương vọng trong ngõ tối với ánh sáng thưa thớt mỏng lung phát ra từ những ngọn đèn nhỏ màu vàng. Mắt nước, cảm giác cơn đói kéo tới, cô không còn một chút sức lực, trước khi mất đi ý thức hình như cô còn tưởng tượng ra âm thanh ngọt ngào mẹ thường gọi cô mỗi sáng, còn cả tiếng người cha với đôi bàn tay ấm áp ôm hôn đôi má tôi khi bé, cô cảm nhận sự lo lắng trong tiếng gọi ấy. Có lẽ cô đã sắp gặp được chúa trời rồi sao, đôi mắt Lâm Hiên cố nhắm lên nhưng nó vẫn là một đường thẳng, cô còn nghe thấy tiếng anh trai mặt trời trong cô nhi viện-Sở Nghiêm. Họ đã mất rồi mà, có lẽ chỉ là nỗi thương nhớ hoá thành âm thanh thân quen!

4. Chương 4

Mở đôi mắt xinh đẹp đang mơ màng ngủ, cô nhìn thấy trần nhà màu cam tươi với những chùm đèn neon treo lơ lửng đang chiếu từng tia sáng. Ngồi dậy, cô nhìn xung quanh, nhận ra đây là căn phòng của chính mình nhưng là căn phòng của 5 năm về trước. Lâm Hiên tự hỏi tại sao mình lại ở đây?

Cửa phòng đột nhiên mở ra, một người phụ nữ trung niên đi vào. Bà ta nhìn cô với ánh mắt triều mến, chậm rãi hướng cô đi đến, ngồi xuống giường và ôm cô vào lòng hôn lên vầng trán của cô. Cô thật sự không phải đang mơ chứ? Làm sao có chuyện kì lạ đến như vậy? Người mẹ đã mất 5 năm của cô đang truyền hơi ấm cho cô, nếu đây là mơ cô ao ước nguyện chìm vào nó mãi mãi. Cô cũng ghì lấy bà thật chặt, sợ rằng buông tay thì bà sẽ tan biến như một đám mây và bay đi khỏi cô một lần nữa như những giấc mơ cô từng có trước đây. Cô bật khóc nức nở, miệng không ngừng gọi mẹ

- Mẹ, mẹ,... Mẹ đừng bỏ rơi con được không?

Bà Lâm cũng đau lòng, bà nghĩ con gái mình đã chịu một đả kích rất lớn. Từ bé đến lớn con bé luôn như một công chúa bảo bối của bọn họ nhưng nó lại mắc bệnh ung thư máu, bà và chồng luôn giấu chuyện này đi, nhưng 2 ngày trước con bé đột nhiên ngất xỉu ở trường, thầy giáo đưa con bé đi bệnh viện. Thầy con bé nói chuyện với bác sĩ vô tình con bé nghe được tức giận bỏ nhà ra đi. Sau một ngày bọn họ tìm được con bé trong một chiếc ô tô, bà không biết nên nói thế nào. Bà cảm thấy rất có lỗi vì lúc mang thai không cẩn thận bị thương nặng nên tim nhiều hoá chất vào trong cơ thể, bây giờ mọi hậu quả đều do con gái yêu của bà phải gánh chịu

-Con im tâm, bằng mọi cách mẹ sẽ chữa khỏi bệnh cho con

Lâm Hiền còn khóc, nghe bà nói cô ngơ ngán và kinh ngạc

- Mẹ, con...

Cô không biết nên nói gì? Nhìn bà thật kĩ, đưa tay véo vào mặt mình một cái.

- Ấy da

- con làm gì, con không biết nếu mình bị thương sẽ nguy hiểm lắm sao?

Bà Lâm tức giận, giữ tay cô lại. Lâm Hiền mở to mắt kinh ngạc, cô cảm nhận cơn đau do mình gây ra. Miệng vô thức nói những lời mình đang suy nghĩ

-Đây không phải là mơ chứ. Tại sao mình có cảm giác đau?

Bà Lâm bật cười, đưa tay nâng khuôn mặt cô lên hôn một cái thật kêu

- Đây không phải là mơ! Nhìn mẹ giống không thật sao? Hay là con lại muốn bỏ nhà đi?

Lâm Hiền nhìn xung quanh phòng một lần nữa, bật dậy khỏi giường chạy vào phòng tắm. Nhìn vào gương, trong gương là khuôn mặt của cô nhưng nó lại khác khuôn mặt của cô

5. Chương 5

Lâm Hiền kinh ngạc vừa hoảng sợ, đưa tay sờ vào khuôn mặt không thấy vết giống cô 99%, 1% còn lại là vết sẹo dài 3cm trên trán phải của cô đã biến mất hoàn toàn, vùng da nơi đó sáng mịn không thấy vết.

-Chuyện này là sao? Vết sẹo tại sao không thấy đâu nữa?

Bà Lâm thấy con gái sức khỏe không được tốt đã rời giường, không khỏi lo lắng theo sau.

- Hiền, con không sao chứ? Để mẹ gọi bác sĩ!

-Mẹ... Mẹ nói cho con biết con tên là gì được không?

Cô ngẩng người như người mất hồn, trong đầu không ngừng vang lên câu hỏi 'chuyện gì đã xảy ra?'

- Con nói gì vậy? Con tất nhiên là Lâm Hiền con gái của mẹ. Con nghỉ ngơi cho khỏe, lát nữa bác sĩ sẽ tới. Bà Lâm dịu cô trở lại giường trong ý thức mơ hồ của cô.

15' sau bác sĩ đến, khám cho cô xong lúc này cô mới lấy lại ý thức. Suy nghĩ kĩ cô biết mình bị xuyên không, còn nguyên nhân xuyên tở đây cô không biết. Rồi tại sao thân xác này lại giống cô y như hai người sinh đôi, đó cũng là một việc cô cần làm rõ. Hiện giờ cô không ổn chút nào, mọi thứ xảy ra quá nhanh vượt ra ngoài tầm với

Hai ngày trôi qua cô làm quen được với cuộc sống nơi đây điều cô vui nhất chính là một lần nữa lại có người thân, cô nhận được sự yêu thương từ hai người. Một chuyện cô khám phá ra được nữa là. Ngày cô ngất trong xe người cứu cô chính là anh ấy anh trai trong cô nhi viện, anh ấy rất giống người anh đã mất 100% nhưng ấy không có bệnh ung thư vòng họng, có nhiều lúc Lâm Hiên không phân biệt mình đã tỉnh dậy từ trong mơ hay đang trong mơ. Đây! Anh đang đứng trước mặt cô áo thun đen quần jean xanh, khuôn mặt nở nụ cười tươi

- Anh cười trong thật đẹp.

Cô cảm thán, nhìn anh thật lâu. Cô đã quá quen thuộc với màu da nhợt nhạt xanh xao của anh không nghĩ rằng khi anh không bệnh lại có thể đẹp đến mức như vậy.

-Nhóc con, em không khen anh cũng cảm thấy mình đẹp. Em khen anh thấy mình như tượng đá ấy

Cô mỉm cười hài hước, điều vui vẻ này sẽ kéo dài được bao lâu? Cái gì hoàn mỹ không bao giờ là mãi mãi, hạnh phúc này có phải trả giá bằng sinh mạng của cô, đúng cô chỉ cảm nhận được tình yêu thương của mọi người trong 2 tháng nữa thôi vì... Sau 2 tháng cô sẽ chết, chết vì căn bệnh ung thư máu không thuộc về cô. Cô đã giành lấy tình thân, tình bạn, được hưởng khuôn mặt xinh đẹp của thân xác này nên cô phải dùng linh hồn của mình như một vật trao đổi với quỷ dữ

6. Chương 6

Ngày thứ 6 sau khi xuyên không, không khác gì những ngày trước, chỉ biết đợi chờ vị bác sĩ điển trai đến chỉ thuốc định kì, mẹ bảo không cho cô bước xuống giường, xem ra trong nhà này sắp có một người tàn phế, ngoài cô ra mọi người vẫn bận rộn làm việc học tập, chim ngoài cửa sổ hót trong nghe hay làm sao nhưng Lâm Hiên không nhìn thấy được hình hài xinh đẹp của chúng. Cảm giác như bị nhốt trong một chiếc lồng sắt tối đen không thấy được ánh sáng mặt trời! Hoàn hồn đã tàn rồi. Người giúp việc đem cơm cho cô, cung kính

-Cô chủ bà chủ dặn, cô không được xuống giường.

Tự bao giờ cô đã ngồi sẵn bên khung cửa sổ nhìn ánh nắng hoàn hồn hồng như hòn than sắp tàn đến mê hoặc! Trong chờ bóng dáng nhỏ nhắn của một cánh chim.

- con biết rồi, dì cứ để thức ăn ở trên bàn đi. Nếu đói con sẽ ăn

Ánh mắt Lâm Hiên nhìn vào khoảng không vô tận bên ngoài khung cửa sổ. Không biết mọi người bên thế giới kia có sống tốt không nhất là cô bạn thân của cô.

- thưa cô, bà chủ đã dặn rất kĩ, phải nhìn cô ăn hết rồi mới được đi. Bà còn nói, bác sĩ Diệp 9h sẽ đến khám cho cô.

Dì Hà một mực không chịu rời một bước, miệng huyền thoại không ngớt lời.

- Con biết rồi, dì lấy giúp con ly nước con thấy khát rồi.

-À được, dì đi ngay

Dì Hà rời đi rồi, nụ cười trên khuôn mặt cũng biến mất thay vào đó là nét trầm ổn.

Cô không biết liệu Lâm Hiên trước đây sống như thế này sao, hiện giờ cô ấy đang ở đâu? Hôm nay là ngày thứ hai, đúng rồi, chính hôm nay cô phải đi quay phim, nếu cô không xuyên tới đây, có lẽ cô đang ngồi tại trường quay ăn gà rán cùng mọi người rồi. Không biết nên vui hay nên buồn

- haizzzz.

Tại một nơi khác trong thành phố, một người đàn ông cầm trên tay phải một chiếc ly bên trong ly là một màu đỏ không biết đây là loại rượu nào? Màu đỏ hắt lên khuôn mặt tuần mỹ một vẻ lạnh lùng cùng khiêu gợi, mang hơi thở cảm dục đã lâu. Tay trái anh ta cầm một tấm hình nhỏ nhắn, bên trong là cô gái với mái tóc vô tình bị gió cuốn đi để lộ vết sẹo trên trán, nhìn ánh mắt hoảng hốt cùng lo sợ, thật là người ta muốn bảo vệ.

- Cát Thiên, cô ấy thế nào rồi?

- Thừa Diệp thiếu, cô ta không có sinh ra một chút nghi ngờ nào.

- Tôi không muốn nghe anh nói cô ấy chưa sinh nghi ngờ. Tôi muốn nghe là anh phải thật sự làm cô ta không có cơ hội nghi ngờ?

- vâng tôi đã rõ

- không còn việc gì anh lui ra đi.

- vâng

Người đàn ông tên Cát Thiên rời khỏi, người đàn ông huyền bí đưa tấm hình lên nhẹ nhàng hôn xuống

7. Chương 7

cuộc sống nhàn rỗi thật không có mục đích sống thật khó chịu. Lâm Hiên quyết trốn nhà đi tìm việc, nói là trốn đi nhưng thật ra là phải xin phép phụ huynh. Cô được đưa đến công ty làm thực tập sinh, khi bé cô chưa từng đến công ty, ba bảo con gái không học cũng tốt lớn lên tìm một người chồng thật tốt để nương tựa là đủ rồi, nhưng quan niệm ấy cô không đồng ý, con gái không phải lúc nào cũng mềm yếu, đàn ông cũng chỉ là con người không phải thần thánh, lấy tư cách gì cô phải cô phải tôn sùng. Sau khi cha mẹ qua đời cô ở cô nhi viện, sau đợt bệnh cô luôn ra sức học tập, cô thi đại học chuyên ngành về ngoại ngữ, cô yêu thích và học nhiều ngôn ngữ của các nước trên Thế Giới nhưng sau đó vì muốn giúp anh ấy hoàn thành ước mơ cô lại lấn sân sang lĩnh vực ca hát. Những lúc rảnh cô thường đăng kí lớp học vẽ và đến đó mỗi ngày, Lâm Hiên rất có năng khiếu vẽ. Các thầy thường khen ngợi cô, không lấy làm kiêu hãnh cô vẫn chăm chỉ học hỏi. Kết quả cô lại học được nghề tay trái là một họa sĩ giống như mẹ cô. Hôm nay chợt nhớ rằng từ từ khi cô gặp mẹ, không thấy bà ấy vẽ nữa.

-Này con gái, nghĩ gì mà chuyên tâm đến cả ba cũng không nhìn thấy

Ông Lâm, xuống phòng kế toán xem con gái yêu học tập đến đâu rồi

- con đang nghĩ, mẹ không vẽ tranh nữa sao?

-chuyện đó ba cũng không rõ, con cứ đi hỏi bà ấy xem sao.

Cái người phụ nữ chết tiệt đó tại sao không nói gì về chuyện này. Ông Lâm bức bối vừa sợ hãi cậu chủ sẽ không tha thứ cho họ. Nghĩ lại, người anh trai song sinh của mình số khổ vì một chút rung động, xót xa đứa bé này bỏ trốn nên bản thân phải chôn mình xuống vực thăm sâu thăm. Càng nghĩ ông lại càng sợ, sợ rằng một ngày nào đó chính mình cũng xem đứa con này như con ruột. Ông nhìn cô triều mến, vừa thấy tội cho cô chuyện ân oán hận thù của đời trước lại để cho đời sau phải trả chửi, thật tội nghiệp nhưng ông chỉ là là một tài xế nho nhỏ làm gì có năng lực chống lại cậu chủ. Ông đã trải qua cuộc đời nay đã 52 tuổi rồi ông không muốn vì mình mà vợ con ông phải bỏ mạng. Ông Lâm chỉ biết hận vì một chút tiền liền bán mạng cho cậu ta làm việc thiếu lương tâm.

-ba có chút chuyện con tiếp tục làm việc chăm chỉ đi, không được lơ là, dù là con gái của ba nhưng ba quyết không tha nếu con làm ảnh hưởng đến công ty. Ông rời khỏi rồi gọi điện kể lại chuyện vừa rồi cho cậu chủ nghe, rồi rời khỏi công ty

8. Chương 8

Một thành phố nhộn nhịp vào yên bình không thể không thiếu những chuyện thiếu muối như thế này đâu. Chuyện là mới ra khỏi công ty vài ba bước cô xui xẻo gặp phải một tên cướp. Nó cướp túi xách của một cô gái và một chàng trai xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân. Cô tự nhận mình xui xẻo khi không làm gì cũng bị lôi kéo vào cuộc vui của bọn họ, tên cướp này có vẻ đã đi đến đường cùng nên lấy sinh mạng nhỏ nhoi của cô ra làm con tin. Trời xui đất khiến bác sĩ Diệp cung tiện đường đi qua hứng cho cô một nhát dao vào bụng. Bây giờ thì tốt rồi bác sĩ lại phải để bác sĩ khác chữa bệnh, Lâm Hiên lấy làm ầy náy cũng vô cùng cảm kích vị ân nhân hi sinh thân thể vàng ngọc ta cứu cô. Anh ta têu tụy nằm trên giường, thật đáng tội nghiệp, anh ta không có người thân thì phải lúc cần người ký tên tôi đã thay người nhà anh ta ký hộ vì anh ta nó mình là trẻ mồ côi. Từ lần đầu tiên gặp anh ta cô đã có cảm tình rất tốt với anh ta không biết vì sao nhưng cô chắc chắn anh ta không phải kẻ xấu người xấu không bao giờ là một bác sĩ mặc áo trắng của thiên sứ.

- ừm..

- Bác sĩ Diệp tỉnh rồi sao? Để tôi rót cho anh ly nước.

Lâm Hiên vội bưng ly nước đến, đỡ anh ta dậy cho uống một ngụm nhỏ? Có lẽ mất máu qua nhiều nên anh ta uống hết một ly đầy. Bác sĩ bảo vết thương khá sâu nếu tên hung thủ dunhpgf thêm một chút sức nữa thì mũi dao đã cắt vào ruột. Anh ta mệt mỏi thều thào nói

- Tôi không sao. Cảm ơn cô

Lâm Hiên ngưng ngưng gỡ gỡ đầu làm mái tóc của mình rối tung lên trong như cái ổ quạ

- Bác sĩ Diệp, Anh khách sáo quá, nói câu cảm ơn phải là tôi mới đúng

-Được, vậy cô cũng đừng khách sáo. Cứ gọi tôi là Tử Tuần

Dù có chút thân nhưng không đến mức gọi tên. Lâm Hiên chỉ cười không nói

-vậy anh nghĩ ngơi đi tôi còn phải về nhà nếu không bọn họ sẽ rất lo lắng cho tôi

Cô đeo túi xách vào chuẩn bị đi thì anh ta nói với giọng buồn buồn của những người cô độc

- khi nào rảnh cô có thể ghé qua thăm tôi hay không?

Có ai lại nở từ chối một người bị thương mà đã từng cứu mình chứ

- Tôi sẽ ghé thăm anh vào ngày mai, anh yên tâm mọi chi phí điều trị tôi đã thanh toán xong. Chừng anh còn ở đây tôi sẽ thường xuyên qua thăm anh

Nói rồi cô rời đi trước cái nhìn đầy cảm động của người ở lại

9. Chương 9

Cô không phải nghe nhầm, đúng không? Họ là nói đến chính là cô? Cha mẹ cô tại sao lại nhần tâm đem cô giao dịch làm ăn chứ

Nếu không có sự tình cờ này liệu cô có phải luôn tin rằng những điều nơi đây đều tốt đẹp. Họ đã lừa cô, họ không giống những người trong kí ức ngọt ngào của cô, khuôn mặt mật mạp phúc hậu của ba, nụ cười hiền dịu của mẹ nhưng cô không còn nhớ rõ nữa rồi chỉ là một khoảng không gian mờ ảo, mông lung, một ảo ảnh quá khứ

Lâm Hiên không ngủ được muốn đi ra ngoài đổi gió, đi ngang qua phòng ba mẹ nghe họ nói chuyện, chỉ một khắc vô tình mọi thứ như một giấc mơ tươi đẹp vỡ tan ra thành từng mảnh nhỏ đâm sâu vào tim cô

Cô đứng như chôn chân xuống đất, trời đất xung quanh tối đen lại, chiếc điện thoại trên tay không điểm tựa rơi vô vọng xuống nền gạch lạnh buốt vang lên âm thanh lạnh lạnh khắp đêm đen

Người bên trong nghe thấy tiếng động quay ra kinh ngạc, bất ngờ đến sự có mặt của cô, họ biết cô đã nghe mọi chuyện nhưng đây cũng là sự sắp xếp hoàn hảo của Diệp thiếu. Họ không có quyền chối cãi mệnh lệnh của cậu ta, họ là con người bị cầm chân lại bằng một dây xích to bản, chỉ việc tuân theo, trái mệnh lệnh không chỉ cái chân mà còn cả cánh tay, đôi mắt,... Đều bị lấy đi thâm.

Họ lên tiếng không lạnh lùng như cũng không thể nào còn cái cảm giác thân mật

- Con nghe hết rồi đúng không?

Lâm Hiên chỉ biết cười, cô trả lời sao đây, hay là nói: vâng con đã nghe thấy ba mẹ muốn ‘trao đổi’ con cho....một người đàn ông trung niên chỉ để giành lấy một bản hợp đồng.

Bà Lâm nhắm mắt lại nói

- Con đã nghe, vâng.... Con có phải cũng nên chấp nhận đi không.

Đó không phải một câu hỏi, lời mẹ cô nói thật nhẫn tâm.

Cô không muốn nói chuyện với họ cô cần sự yên tĩnh. Cô quay người chạy vụt đi thật nhanh như trốn đi khỏi đây, không mục tiêu cứ chạy mãi trên đường, nước mắt không ngừng rơi theo chiều gió cuốn vào màng đen cô tịch. Một rồi, trái tim mệt mỏi không biết điểm dừng của hạnh phúc là nơi đâu, đầu cô lại đau cô có phải sẽ lại quên một chuỗi ký ức nào đó nữa rồi không? Cô không biết cô chỉ thấy mọi thứ mơ hồ nhưng hiện tại tàn nhẫn này lại rõ như một chiếc gương soi sáng

Lâm Hiên chạy thật xa, ngôi nhà cô đang sống xa dần, chân cũng đã mỏi, nước mắt cũng rơi tựa như mưa sắp cạn rồi, cô té ngã trên đường bóng của cô trải dài trên đường cô độc, chỉ có ngọn đèn đường của đêm ở cùng cô

10. Chương 9-2: Vén Màn Bí Mật

Các bạn đọc cảm thấy truyện kì kì phải không, lúc đầu tưởng xuyên không. Nhưng không phải đâu, chuyện khôi trắng Lâm Hiên biến mất thật ra là có người phun thuốc ngủ vào rồi vắt đi, đi phẫu thuật làm mờ sẹo, sau đó dựng hiện trường trên xe nhằm một đích làm cho Lâm Hiên hoang mang, còn việc cho cô bị bệnh cũng là một sắp đặt trước. Cái gì mà bà Lâm lo lắng gì đó cũng chỉ làm theo kịch bản của tên Diệp thiếu thôi tha nha. Sở Nghiễm thật ra là Cát Thiên á, mọi chuyện là một vở kịch hoàn hảo được sắp xếp khi Lâm Hiên mới sinh ra khi cha mẹ ruột thật sự của cô giết chết cha của tên Diệp nhưng cũng đã bị giết chết sau đó, cô được đưa cho hai người nuôi (chính là 2 người bị té xuống vực) đến khi họ nảy sinh tình cảm cha con, mẹ con thật sự. Họ muốn cứu cô nhưng bị phát hiện rồi diệt khẩu. Truyện đang đi vào kế hoạch trả thù của họ Diệp.....

Lâm Hiên đang bị mất trí nhớ là thật nha các bạn vì đã bị tìm một loại thuốc làm cho ký ức lúc trước dần biến mất

11. Chương 10

Chạy mãi, chạy mãi cũng không thoát được số phận đã định sẵn. Lâm Hiên cũng nghĩ thông suốt hơn, cô biết dù gì mình cũng không sống được bao lâu, coi như chấp nhận số phận mà chính cô đã giành lấy từ tay

của cô ấy.

Về nhà trong khi trời đã tờ mờ sáng, cô chỉ thấy nơi đây không còn hơi ấm chỉ còn một khoảng không rộng lớn, cô đứng dưới phòng khách ngược nhìn lên lầu hai nơi hai con người cô xem như cha mẹ thật sự của mình đang ngon giấc sau khi đưa con gái của họ không về cả đêm. Nhẹ nhàng đi lên phòng, khép cửa lại và nằm lên giường tự ép bản thân mình ddi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, một bàn đầy thức ăn được dọn lên từ lâu nhưng không người nào động đũa, họ trầm mặt mọi người mỗi người một suy nghĩ của riêng mình. Người lên tiếng trước là mẹ cô

- Con đã suy nghĩ kĩ chưa? Chuyện con nói sẽ đồng ý là thật không?

Lâm Hiên chỉ biết cười nhẹ

-Con nói thật, dù sao...à mà thôi, mọi chuyện mẹ cứ làm theo ý mình đi. Chỉ cần báo trước với con ngày tổ chức hôn lễ. Con no rồi, con xin phép đi trước.

Lâm Hiên xin nghỉ một tuần cô muốn đi du lịch cho đầu óc được thư giãn. Cô muốn đến Pháp, đất nước lãng mạn ấy nơi cô từng ao ước sẽ được tổ chức hôn lễ ở đó với người mình yêu. Cô kéo hành lý lên máy bay và bay thẳng tới Pháp

Chuyến bay an toàn hạ cánh xuống đất nước thơ mộng nơi đây, kì nghỉ của cô không ai làm phiền đến cô, cô đi tham quan khắp nơi chụp những bức ảnh, ăn những món mình yêu thích, trò chuyện với mọi người, hưởng thức vị rượu vang cô từng ao ước...

Ngày cuối cùng của kì nghỉ,cô nhận được cuộc gọi từ mẹ, bà nói sau ba ngày nữa buổi lễ sẽ được cử hành. Nhanh thật! Cô sắp không còn được vui sướng, thoải mái nữa rồi. Cô ra khỏi khách sạn bắt taxi đến một quán bar, hôm nay cô phải uống thật say, thật hự,cô muốn buồn thả mình một lần, cô có một ý nghĩ ích kỉ rằng cô không muốn đêm đầu tiên của mình phải dành cho một lão già đáng tuổi cha của mình, thật ghê tởm! Đến nghĩ thôi mà cô còn cảm thấy buồn nôn.

Xe dừng lại một quán bar, Lâm Hiên lấy cang đảm hít một hơi thật sâu, đi vào trong. Bên trong tối đen, những chùm đèn sáng tối mờ ảo, người chen đông đúc va chạm da thịt vào nhau hoà vào tiếng nhạc cùng tiếng reo hò của những con người mê loạn.

Tìm một chỗ trong góc khuất, gọi vài chai bia. Phục vụ là một anh chàng người Châu Á trong to con hiền lành, có lẽ đây là một du học sinh chăng. Anh chàng bị cô nhìn đến mặt đỏ lên, cô mỉm cười tìm được mục tiêu trao đi sự trinh quý của mình. Lâm Hiên bắt chuyện

-Anh là người nước nào?

Nhìn cô mỉm cười thân thiện anh chàng nhìn đến ngất ngây, trong lòng không khỏi cảm thấy ảm áp vì gặp được người cùng một màu mắt đen, da vàng trong hàng nghìn người tóc vàng, da trắng nơi đây.

12. Chương 11

Lâm Hiên trò chuyện với anh chàng một chút rồi tự mình uống thật nhiều rượu, uống để quên đi cảm giác sợ hãi trong lòng, để lấy thêm dũng khí. Càng uống cô càng sợ và rồi rượu làm con người ta say, trong cơn say Lâm Hiên không biết mình đã làm những việc gì, cô chỉ để mặc cơ thể làm theo ý của nó.

Những bước đi xiêu vẹo, không vững chắc, cái đầu không ngừng lắc lư theo điệu nhạc điện cuồng, Lâm Hiên đi xuống sàn nhảy uống éo thân mình như con rắn nhỏ trước con mắt nhỏ thèm khác của những tên đàn ông. Một anh chàng người Pháp cao to, cầm một ly whichky uống một ngụm thật nhiều, để ly xuống, rời khỏi vị trí cho cuộc săn đêm. Anh ta lại gần Lâm Hiên, đưa đôi tay rắn chắc quấn quanh vòng eo mảnh mai không xương sống của Lâm Hiên, đôi tay nóng bỏng không an phận đi vào rãnh ngực của cô, hấn đứng sát cô chân đặt giữa hai chân của cô, mang theo giọng trầm đục thì thầm vào tay cô

-Em có muốn vui vẻ với tôi một đêm không?

-Lâm Hiên không còn nghe hiểu những lời ma mị ấy nữa, cô chỉ cảm thấy một luồng hơi ấm phả vào cổ của cô ngứa ngáy, chỉ muốn gạt bỏ hơi ấm ấy

- Tránh ra

Lâm Hiên đẩy người đàn ông đang bám trên người mình một cách nặng nhọc, trời sinh con trai luôn có đủ sức để khống chế thể lực vốn đã yếu của nữ giới nay cô còn đang mang bệnh nên tất nhiên không thoát khỏi nanh vuốt mà mình vô tình câu về. Anh ta rất có ý tứ dù cô làm mọi hành động anh ta vẫn cứ ôm thật chặt còn không an phận sờ mó lung tung chơi đùa khắp cơ thể cô, cô giống như con chuột bị vờn nhiều lần không còn sức phản kháng, để mặc cho anh ta vác đi.

Người đàn ông Pháp đạt được ý đồ, bế Lâm Hiên rời khỏi quán bar xuống bãi đậu xe. Nhưng không hôm nay không phải ngày mai mắn của hắn, một nhóm người áo đen chắn bước đi của hắn. Hắn chữa tục một tiếng

-Các người là ai, dám cản trở việc tốt của ông?

-Thả cô ấy ra rồi rút

Người đàn ông đứng phía sau bọn áo đen lạnh lùng lên tiếng. Ánh sáng nơi đây không tốt chỉ lơ mờ, các tia sáng vàng hắt lên mặt chỉ cho biết người ấy còn trẻ, trong giọng Pháp pha tạp một thứ tiếng mang đậm nét Châu Á.

- Shit, mày là tên khốn nào?

Bọn đàn em nhận được chỉ thị hung hăng tiến lên khống chế tên Pháp, Lâm Hiên hoàn toàn không hay biết gì bị bọn đàn em bế đi đưa cho người đàn ông áo đen. Người đàn ông ấy liếc nhìn Lâm Hiên rồi ra lệnh đưa lên xe.

-Thưa Diệp thiếu, còn tên này tính sao?

-Khử hắn đi, nhớ để lại cái xác,

-Thưa vâng

Bọn người ấy đi để lại trên nền đất một vùng đỏ thẫm, ghê rợn

* CẢNH BÁO: chương sau có H nặng, lưu ý trước khi đọc

13. Chương 12

Nhịp điệu của đêm làm người ta say mê, nhưng cũng ẩn chứa đầy vẻ nguy hiểm. Tại một khách sạn trên chiếc giường màu trắng tinh khiết Lâm Hiên nằm đó quần quai trong cơn đau, ý thức của cô chỉ là một mảng đen của cơn say nhưng cơ thể mảnh mai của cô đang bị một con thú cắn xé dữ dội.

Hắn đưa Lâm Hiên đến một khách sạn gần đó trong tình trạng cô không hề biết mình đang gặp nguy hiểm, mà nếu nói là nguy hiểm cũng không chắc là đúng, chẳng phải trước đó cô đã chuẩn bị cho ý định hiến thân cho một người không quen biết sao. Nhưng đó chắc chắn là một sự không may mắn đến cả tột độ vì chính cô không biết rằng kẻ thù, kẻ đã biến cuộc sống của cô thành một trò chơi và cô chỉ là con rối rách rưới chỉ mặc ý định của người điều khiển có muốn giữ lại hay không. Lần này cô chính thức trở thành con rối rách rưới thật sự, thật sự

Hắn ta nhìn cô với ánh mắt không nhuộm dục vọng mà là ngọn lửa tối đen của địa ngục, hắn đang cười kìa, một nụ cười của quỷ câu hồn rùng rợn.

Hắn tiến lại gần giường ném cô một cái thật mạnh, xương nhỏ bé của cô chưa vội kêu lên một tiếng thì cả người bị một vật thể khổng lồ đè ép lên. Không có sự diều dằng cũng không có những lời ngon ngọt âu yếm chỉ có thái độ hung hãn, thô bạo, cưỡng đoạt

-rẹt.....

Tiếng vủ rách vang vọng lại từ những bức tường cho thấy sự thô bạo của hắn. Từng cái,từng mảnh áo quần rơi đầy trên nền gạch, cơ thể của cô trần truồng như nhộng, gió lạnh của mùa đông thổi làm toàn thân cô hiện lên một lớp da gà nhám sần, nhăn nheo và ửng hồng. Hắn nhìn khuôn mặt đau khổ của cô, bàn tay to bóp mạnh vào cằm

-Đây là những gì cô đáng phải trả giá cho tội ác ba cô đã gây ra với tôi

Hắn nắm lấy hai cẳng chân của cô mở rộng ra để cho nơi bí mật riêng tư của cô hiện rõ trước con mắt đỏ ngầu của hắn, không không một dấu hiệu báo trước vật to tướng khổng lồ lao nhanh vào hoa nguyệt chặt hẹp, khô cằn.

- Á..đ..a..u.Cút đi.

Lâm Hiên cảm thấy cơ thể mình như có một khúc gỗ to xuyên qua, cơ thể không chịu nổi ra sức uốn éo thân,nhưng càng dùng sức động đậy thì cô chỉ tự chuốt lấy cái đau cho chính mình. Hắn không thương tình trước khuôn mặt đã đầm lệ, hắn cảm thấy sung sướng

-hu..hu..hu..hức..hức.. Đau quá, mẹ ơi!cứu con với

Lâm Hiên mở đôi mắt ngấn nước, không nhìn rõ khuôn mặt người đó. Nơi tư mật không ngừng phát ra âm thanh giao phối

-phập..phập.

Hoa nguyệt đỏ tươi chảy ra dòng máu đỏ tươi bôi trơn côn thịt đỏ ngầu, năm phút trôi qua..

-cầu xin anh..a... Tha cho tôi đi...hu..hu..xin anh...làm..ơn

Mông hắn vẫn ra sức dùng lực động, côn thịt “phọt ”.. Lại vùi thẳng vào hoa nguyệt

Những lời cầu xin, tiếng khóc làm cho hắn thêm phần kích

- Bịch...

Hắn vỗ vào mông trắng của cô, hoa nguyệt một trận co rút rung lên, hút chặt lấy côn thịt

-A.. Không..dừng..a..

15” trôi qua

- phạch...phạch..phạch..

Đôi chân dang rộng của cô tê dại, cô đau khổ, cắn môi dưới đến chảy cả máu. Rồi chẳng bao lâu có lẽ đã quá sức chịu đựng của Lâm Hiên, như chúa đã nghe thấy lời cầu thỉnh của cô, cô không còn cảm thấy đau khổ nữa. Cô đã ngất đi trong cơn đau tê tái

14. Chương 13

Một ngày thường bắt đầu bằng sự tốt đẹp,điều vui vẻ, một thách thức thú vị cho những ai đang phiêu lưu. Nhưng đối với Lâm Hiên ngày mới của cô bắt đầu bằng màu đen sẫm của bóng đêm, màu đen u tối của chiếc hộp khoá chắc hay là sự kinh hãi, một điều bất ngờ không đến từ thượng đế.

Đôi mắt của người con gái ấy mở to hơn bao giờ hết, không biết cô ấy đã thấy những gì, không ai có thể nhận ra cô ấy đang nghĩ gì, chỉ thấy đôi mắt kia bực lộ thay đổi từ kinh ngạc, sợ hãi, rồi hoá đục dần, nhìn

vào như nhìn thấy cả một hố đen rộng lớn ôm lấy tất cả đau khổ! Vô vọng của nhân loại. Trong phòng vẫn còn toả ra mùi tinh dịch, mùi của cuộc hoan ái làm người ta đỏ mặt tía tai. Chỉ có bao nhiêu đây, có thể làm một người như Lâm Hiên phải trở thành pho tượng sống vô tri vô giác, vô hồn không?

Không!!! Những thứ đó chỉ chiếm một phần nhỏ bé. Điều khiến cô đau khổ nhất không đến từ những vết xanh tím trên cơ thể, mà đích thực không phải do ai khác gây ra, mà chính cô đã gây ra. Giờ Lâm Hiên chỉ nghĩ rằng mình là một con người khốn nạn, một người đàn bà ích kỉ, một tên biến thái,... Và một tội đồ.

Đôi tay cô nhuộm đầy máu tươi của người đàn ông đó, nền gạch bị nhuộm đỏ phát ra âm thanh

- Tí tách... tí tách...

Máu... Máu trên người đàn ông đó vẫn đang không ngừng tuôn ra nhưng chỉ một ít, phần lớn đã thành sơn nhuộm gạch sau một đêm giông bão. Lâm Hiên nhìn chăm chăm vào tia sáng nhỏ nhoi trong căn phòng, tia sáng hắt vào mắt như muốn đâm mù mắt cô, ừ thì nó chẳng phải đã đâm rồi sao? Và cũng đang thích thú nằm trên bụng của người đàn ông đó, có thể gọi nó là một con dao gọt hoa quả, cũng không sai nếu gọi nó là....“hung khí”.

Lâm Hiên rung rung, lách cơ thể không còn chỗ lạnh lẽo xuống giường, cơ thể cô là một kiệt tác của người đàn ông đó, hần đã vẽ những con rắn đỏ ngầu bằng sợ dây thắt lưng, mảnh tím in dấu vân tay. Nhưng cô không trách hần. Cô trách chính mình. Bằng cái tội lỗi đang nở rộ trong tâm trí, nỗ lực trườn trên mặt đất đến cạnh người đàn ông đó. Hần chết rồi, cô thật sự không nhớ mình đã giết hần lúc nào, cô chỉ nhớ cô ngắt đi chuyện sau đó thì... Không còn rõ nữa, nhưng cô làm sao chối bỏ được khi trong căn phòng chỉ có cô và hần. Cuối cùng cô cũng nhìn rõ được khuôn mặt của hần, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt trợn lên, con người đục, cô đưa tay chạm vào chỉ thấy lạnh buốt cùng cảm giác cứng của xác chết.

-A...

-hú hú hú..hú..

Âm thanh tiếng xe cảnh sát từ phía dưới toà nhà vọng lên. Lâm Hiên vẫn trong tư thế chết lâm sàn, tay bịch miệng chính mình, dự người vào giường

15. Chương 14

Lâm Hiên không có ý định bỏ trốn, cô cứ ngồi đó chờ cảnh sát đến và bắt. Nhưng người đến không phải người cô nghĩ, cô không biết bọn họ là ai.

-Mời cô theo tôi

Cô khó khăn mở miệng

-Tôi không biết các người, tôi không muốn đi....

Tên áo đen nhanh nhẹn bước lên phía trước, đưa cho cô xem một đoạn clip đang được kết nối trực tiếp với máy tính bên kia. Bên trong là ba mẹ cô và anh Sở Nghiêm, bọn họ bị trói lại xung quanh hàng chục mũi súng chĩa về phía họ.

- Hiên Hiên cứu mẹ, cứu mẹ

-Mẹ

Lâm Hiên trừng mắt với tên áo đen, cô hận muốn xé bọn họ ra trăm mảnh, cô không hiểu chuyện đang xảy ra? Tại sao họ lại bắt ba mẹ cô, cô không sợ bọn họ đối xử với cô như thế nào nhưng cô không muốn anh đụng đến người thân của cô

Trong máy tính xuất hiện một người đàn ông áo đen, ngồi xoay lưng về phía cô, anh ta nói bằng giọng rất từ tính và thản nhiên

-Chỉ cần cô theo bọn họ, gia đình cô sẽ an toàn. Còn nếu không..

-Đừng....

Viên đạn lao thẳng vào đùi trái của Sở Nghiêm. Anh Sở Nghiêm cắn răng nhưng cũng không kịp ngăn lại âm thanh bật ra từ miệng mình vì cơn đau đến quá đột ngột

-A....Tiểu Hiên, đừng theo họ...

Lâm Hiên gấp đến phát khóc, mắt đỏ hoe, tay chộp lấy màng hình máy tính như muốn xuyên qua bên đó đỡ lấy viên đạn đó

- không, đừng mà..A.. a.. Các người muốn gì....

-đừng...

Phát súng thứ hai chòng lên vết thương đang chảy máu, cô thấy rất rõ ràng, khi viên đạn thứ hai lao vào, mặt anh Sở Nghiêm tái đi, cô tỉnh rằng anh đang rất đau, cô cũng đau, tim cô như có hàng nghìn mũi kim bay vào? Mũi chảy máu, trên khuôn mặt đã xanh cắt không còn một giọt máu

-A...không.. Hu hu..., các người mau dừng lại. Tôi sẽ báo cảnh sát...

- Ha ha ha... Cô báo đi!

Tiếng cười chứa đầy sự khiêu khích, hàm xúc mỉa mai sâu sắc. Lúc này cô mới nhận ra, cô không thể báo cảnh sát, nếu cô bị bắt ai sẽ cứu cả gia đình cô đây? Cô không muốn

-Cộc... Cộc..

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Lâm Hiên hốt hoảng, mặt tái sất, mắt tròn to, hoang mang. Một giọng nói nhẹ nhàng lại vang lên như gọi hồn cô.

-Bên trong có người không, chúng tôi là cảnh sát

Làm sao, tôi không biết làm sao, tôi đã giết người tôi muốn tự thú.. Nhưng họ lại lấy sinh mạng của cha mẹ và anh ấy ra uy hiếp. Họ thật đáng sợ, họ làm tôi phải lựa chọn giữa tình thân và lương tâm đang rai rứt, ân hận.

-Cô nghĩ sao?, cô muốn bọn họ chết theo cô sao?

-Không, tôi sẽ đi theo các người.

Cô thật ích kỷ đúng không, cô biết cô không tốt, chỉ nghĩ đến bản thân người cô yêu thương còn người đàn ông tội nghiệp ấy thì thật đáng thương. Gia đình, vợ con, bạn bè của anh ta sẽ rất đau lòng, ai sẽ trả lại cho anh ta sự công bằng. Liệu rằng lương tâm có được bình yên, Lâm Hiên có thể tha thứ cho mình, có thể sống tốt sao?

16. Chương 15

Một màn kịch tuyệt vời vừa hạ màn có người đau khổ, kẻ thì vui mừng, lại có người vô cảm. Con người vô cảm này không ai khác là Diệp thiếu, hẳn ta ngồi yên trên chiếc ghế băng da thật tại căn cứ, khuôn mặt bị thứ ánh sáng mờ ảo của nơi đây bao phủ, chỉ để cho người ta thấy một nửa khuôn góc cạnh sắc nhọn đầy nam tính, ánh mắt cứ đăm đăm nhìn màn hình máy tính tối đen ánh mắt phát ra tia sáng loé lên rồi vụt tắt nhanh chóng như một ngôi sao băng

- Cậu không sao chứ? Hay....

Ông Lâm nhỏ giọng thì thầm bên tai Cát Thiên, thấy cậu ta mặt xanh cắt không còn một giọt máu, môi chuyển sang màu tím, nhìn xuống chân trái của cậu ông thật kinh sợ, máu vẫn không ngừng chảy ra nơi hai viên đạn đang vùi sâu vào từng mảnh da thịt. Căn phòng thật yên lặng, có thể nghe thấy tiếng hít thở khó khăn ngập ngừng của mấy tên thuộc hạ, tiếng từng hạt máu rơi tạch tạch xuống nền gạch lạnh, tiếng ông

Lâm như được phóng to cực đại, khiến ông nói một nửa rồi lại im bặt! Hoảng sợ? Nơi đây tắm tối chẳng khác nào một địa ngục trần gian.

-Gọi bác sĩ

Diệp Thiên Minh thần nhiên, bình tĩnh, thông thả nhả ra ba chữ nhẹ nhàng tựa có tựa không. Nhưng ngay lập tức bọn thủ hạ liền gọi người đến. Không chậm quá mười phút một người đàn ông trung niên đi vào, cung kính cúi đầu

- Trị cho anh ta

Tên thuộc hạ bên cạnh thay Diệp thiếu nói! Rồi chỉ vào Cát Thiên đang ngồi cuối góc phòng

-Vâng

Người đàn ông trung niên nhìn ra là bác sĩ tư của tổ chức,ông có vẻ không sợ Diệp thiếu chỉ có thái độ một mực trung thành, cung kính. Đầu ông ta đã nhuộm hai thứ tóc đen trắng, tuổi trạc 50. Đoán không chừng ông đã phục vụ cho tổ chức này đã hai thế hệ.

Ông bác sĩ cùng cô hộ tá xem vết thương, xử lý diệt khuẩn rồi gấp hai viên đạn ra. Ông lắc đầu viên đạn chỉ bắn vào phần mềm, cách vài cm là có thể ảnh hưởng đến các cơ và xương đùi, nhìn có thể biết người này không chế viên đạn rất tốt, ông liếc mắt về phía con người đàn ông ngồi trên ghế kia. Sau. Khi vết thương được băng bó cẩn thận, Cát Thiên được đưa đi nghỉ ngơi.bọn người ở đây cũng lui về chữa lại một mình hẩn.

Diệp Thiên Minh tựa người vào ghế, hai đôi mắt chim ưng nhắm nghiền lại

- Nhiều đây cô đã cảm thấy đau khổ rồi sao Lâm Hiên, tôi còn một món quà lớn dành cho cô. Những thứ này chưa đủ cho cái giá mà cha cô đã gây ra cho tôi

17. Chương 16

không phải tôi, tôi không cố ý giết anh.... Đừng....

Lâm Hiên lùi người về sau người dấn lên bức tường xám xịt, cảm giác bị dồn vào đường cùng quả thật làm người ta rung rẩy. Người đàn ông khuôn mặt trắng như tuyết, tóc vàng rối tung, mắt xanh hằn tia máu cứ từ từ tiến về phía Lâm Hiên, anh ta trên tay cầm một con dao nhỏ sắc nhọn.

-Cô hại chết tôi cô phải đền mạng....

Phía sau là vách tường đá, cô cam chịu nhắm mắt lại chờ con dao trên tay người đàn ông đẩy cắm vào ngực cô, nhưng một giọng nói lạnh lùng vang lên phía sau lưng, bức tường không thấy đâu nữa cô ngã trên đất nhìn về phía sau, thấy một người đàn ông trong bóng tối khuôn mặt bị một lớp màng mỏng bao phủ mờ nhoà đang giương cây súng chĩa thẳng vào ngực của cha cô, tiếng mẹ kêu thảm thiết, anh Sở Nghiêm đáng thương nằm trên vũng máu đỏ tươi, trên người đầy thương tích do roi da, vết dao rạch.

-Cô chết rồi thì bọn họ sẽ chôn cùng với cô, mạng cô là của tôi...

-không, các người đừng ép tôi. Đừng ép tôi, các người muốn gì... Rốt cuộc các người muốn gì...

- Cô trả mạng cho tôi

-Cô phải sống, mạng sống của cô chỉ thuộc về tôi

-Tôi không là của ai cả.

Cô lắc đầu liên tục, tóc từ gọn gàng trở nên dị thường rối tung.

-Đừng

Phát súng kêu lên như một quả bom nổ, thanh âm gây chấn động

-Không...

Lâm Hiền giật mình tỉnh lại sao một cơn mơ kinh khủng, giọt nước mắt còn đọng lại trên đôi mắt đỏ hoe, căn phòng này là phòng của cô, cô đã trở về rồi, rốt cuộc cô cũng về với thực tại. Nhưng cô về đây bằng cách nào? Cô chỉ nhớ bản thân bị mấy tên áo đen đánh ngất, sau đó hoàn toàn không còn một hình ảnh nào trong đầu. Cô nhìn những vết hằn trên tay và rải rác khắp cơ thể, không muốn tin cũng phải tin những chuyện xảy ra đều là sự thật không thể chối bỏ. Bước chân vừa chạm đất thân thể đã lao về phía trước như có lực hút vô hình nào kéo về phía trước, đầu gối khụy xuống đất, đầu va vào cái bàn trang điểm đầu điển người, cơn choáng váng kéo đến như những người cao huyết áp, trước mắt nhoè đi. Trong đầu cô hiện lên ba chữ: mình sắp chết, đáng lẽ cô không nên quên chứ cô chỉ sống được ba tháng

- Nhưng tại sao tôi lại chỉ còn sống ba tháng?

Cơn đau đầu một lần nữa kéo đến, rút sạch đi ý nghĩ vừa thoáng qua. Cửa phòng kêu lên hai tiếng mở ra, bà Lâm trên mặt có một vech thương khá dài như ai đó đã dùng roi đánh vài mặt bà

- Mẹ

-Ừ, con khoẻ rồi sao?

Bà Lâm ngồi xuống đỡ cô lên giường rồi ngồi cạnh cô

-Bọn người đó là ai?

18. Chương 17

Bà vuốt tóc cô, ánh mắt dịu dàng nói

-Mẹ không biết.

Tôi thoáng qua khó hiểu, mẹ cô không biết bọn họ là ai, cô cũng chưa gặp qua đám người đó bao giờ

-Con chuẩn bị đi

Bà Lâm ngược mắt nhìn ra xa bên ngoài khung cửa sổ, ánh mắt thoáng loé lên tia sáng rồi vụt tắt.

-Chuẩn bị. Nhưng con cần chuẩn bị gì?

Bà Lâm đứng dậy, cái cảm giác ấm mát vừa rồi bỗng trong một chốc bị cuốn đi, bà Lâm nhìn cô với ánh mắt không ưa gì

-Cô đã hứa với tôi lấy Tạ tổng, bây giờ cô muốn không làm nữa sao? Cái danh dự của gia đình này không thể bị mất trong tay mày được

Lâm Hiền trông phút chốc từ thiên đường rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục, tim thắt mạnh lại một cái buột chặt sự mất mát trong lòng, cô cuối đầu, chớp mũi đỏ vài viên nước mắt khó khăn vừa lau khô lại lại vội chảy ra, ghen nào làm giọng lạc đi đôi chút mà cũng vì lúc này hết quá to nên cổ họng có dấu hiệu bị đau

-Con biết rồi

Bà Lâm một giây lại tươi cười như chuyện vừa rồi bà nói nặng với cô như thể không phải bà ta nói ra. Bà ngồi lại bên cô dúm đầu cô vào ngực của mình, nhẹ nhàng vuốt những lọn tóc đen, nắn niu qua từng kẽ tay, giọng bà lại êm êm

- Con đúng là con gái ngoan của ta, ta rất thương con

Không biết vì đau lòng trước những lời nói cầu bà hay vì cơn ác mộng đáng sợ đó, cô khóc lớn riêng một cách ngon lành trong lòng người mẹ mà mình thương yêu bấy lâu. Bà Lâm không nói gì chỉ mặt đưa con gái trên danh nghĩa này cứ ôm eo của mình khóc tê tâm liệt phế, bà không phải không tội

ngiệp cô. Từ lần đầu nhìn thấy đứa con gái này bà đã có thiện cảm với cô nhưng nếu chọn giữa cô với đứa con gái ruột bị bệnh ung thư của mình đang nằm trong bệnh viện từng ngày một phải mong chờ vào đồng tiền cung cấp của Diệp Thiên Minh mà sống qua ngày, bà làm sao nhẫn tâm thấy đứa con gái yêu của mình chết được đành vứt bỏ cái cảm giác mến cô gái này sang một bên, bà xem đây như mình đang đóng một bộ phim truyền hình dài tập trong đó bà tự cho mình làm một người mẹ kế độc ác của cô bé lọ lem, nhưng bà mẹ kế cũng chỉ vì thương đứa con gái bé nhỏ của mình thôi

19. Chương 18

Một tháng ngắn ngủi trôi qua trong yên tĩnh, sự yên tĩnh này là do một con sóng thần kéo đến. Hôn sự tổ chức vào cuối tháng 12, tôi không thấy vui mừng chút nào cô sẽ là một cô dâu không hạnh phúc trong triệu triệu cô dâu trên hành tinh này.

Hôm nay là ngày tôi đã chết, chết với những đau khổ trong lòng, chết đi trong cơn ngủ chưa tỉnh giấc, chết đi trong những lời nói vô tình của mọi người, thấy được một chân trời mới sau cánh cổng kia, hôn nhân thương mại giam cầm người ta vào cái hố đen củavũ trụ, là mồ chôn của tình yêu.

Chiếc đầm màu trắng trẻ vai tôn lên đôi vai mảnh khảnh của cô, xương quai xanh lộ ra trong quyn rũ, khuôn mặt vốn đã thon gọn nhỏ nhắn xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn, đôi mắt trong veo như nước hồ mùa thu nhưng sao đây chứa một nỗi buồn thắm vào tận tim, đôi chân mày lá liễu đôi lúc lại chụm lại một chỗ. Phòng chờ chỉ có cô và một người trang điểm, thật tĩnh, không khí tĩnh, cảnh vật tĩnh, con người cũng như tĩnh chẳng khác nào một bức tượng

- cộc, cộc..

-Mời vào

- con yêu giờ tốt đã đến rồi, con xem đi, hôm nay con cưới rồi. Mẹ thật không nỡ

Bà Lâm nắm đôi bàn tay của cô giấu sau đôi găng tay trắng, mắt đỏ hoe nhấn nhủ giống với các bà mẹ tiễn con khi về nhà chồng. Lâm Hiền cắn đôi môi, cô sắp chết. Trong đầu cô chỉ mãi xuất hiện ba từ nhưng tại sao cô phải chết điều đó làm cô cứ mãi suy nghĩ, đến cả người cũng phải thần thờ

-Con nhớ qua bên đó rồi phải làm tròn trách nhiệm của người vợ, không được tính trẻ con như khi còn ở nhà mình... Đây, con có nghe mẹ nói gì không?

Làm sao nghe được khi người ta cố mãi suy nghĩ về một chuyện không có lời giải, Lâm Hiền chỉ gật đầu nhẹ như thể chứng minh những điều đó đã nghe rõ

-Tốt, tốt

-Đây hai mẹ con nhanh lên đi chứ, giờ lành sắp đến rồi nếu không ra trễ mất

Bà Lâm cười tươi đi vào bảo vợ, rồi ông nắm đôi bàn tay bé nhỏ kéo cô đi vào lễ đường trong con mắt đầy hâm mộ của cô thợ trang điểm

Lễ đường trang trí theo lối kiến trúc mang đậm nét phương Tây cổ kính, cao quý. Một người đàn ông trạc 45,46 đứng trước lễ đường. Nhìn cái bụng to béo của mấy tay kinh doanh thật không có nhà hứng nổi, một vài người còn xì xầm bàn tán sôi nổi xem cô dâu có chịu lấy người chú già đó hay không?

Bà Lâm nắm đôi tay cô dâu dẫn đi từng bước một, chuỗi tràng hoa cứ theo mà rơi xuống trong cả một sảnh đầy hương hoa, cô không cười mặt cứng đờ như bị lạnh nhìn còn người đang đứng đợi mình phía trước không khỏi cảm thấy rùng mình, ánh mắt đầy dâm dề nhìn cô như thấy một con cừu non của một con sói đói khát đã mấy mươi năm, ánh mắt sáng hoắt chưa đầy sự giang trá là ánh mắt đặc trưng cho những tay kinh doanh

Khoảnh cách con đường từng giây từng phút rút ngắn lại, âm thanh của âm nhạc lễ đường vang lên ” tềng tềng tềng, tềng tềng tềng tềng..” sẽ rất vui nếu bạn được đi đến bên cạnh người bạn yêu người mà ta nguyện trao cả một đời người cùng sát cánh sẻ chia bao nhiêu vui buồn, hạnh phúc và bất hạnh trong đời. Đàng này, đây chỉ là lần thứ cô gặp con người này, mỗi lần nhìn thấy cô đã muốn đánh người làm gì mà cảm thấy hạnh phúc cho được

20. Chương 19

Đôi tay mềm mại đặt vào đôi bàn tay thô ráp. Người chủ hôn đọc lời tuyên thệ rồi hỏi

-Chú rể Tạ Chấn có nguyện ý lấy cô dâu Lâm Hiên không cho dù...

Một tràng dài những lời mỹ miều làm người nghe sắp gục ngủ

-con đồng...

-Ừ...

-cầu xin anh..a... Tha cho tôi đi...hu..hu..xin anh...làm..ơn

Màn hình chiếu hiện lên hình ảnh Lâm Hiên cùng một người đàn ông đàn mây mưa trên chiếc giường, khuôn mặt cô nhìn rất đau khổ nhưng trong đau khổ lại ẩn chứa một niềm vui sướng nho nhỏ. Có trời mới biết chuyện này tại sao lại xảy ra? Trong lòng cô không biết vui hay buồn, người đàn ông đó quay lưng về phía camera nên không nhìn rõ mặt, phía dưới hai người che một tấm chăn mỏng ngăn hông, phía trên lấp ló bầu ngực trắng hồng cùng khuôn mặt của cô

-Ừ

Lại là một tiếng rên không tự chủ phát ra tự cổ họng cô khi đạt cao trào, bầu không khí trong hậu trường im lặng quái dị

-Bốp

Tạ Chấn giáng cho cô bạt tay vào má, ngón tay rung rung chỉ cô

- Con tiện nhân dám lừa gạt tao, con điếm rẻ tiền mà đòi làm phượng hoàng sao? Mày tính để ta đồ vồ ốc à. Tao nói cho mày biết và cả cái tổ chức lừa gạt của mày, đừng hòng mà lấy một xu của tao. Huỷ hết,huỷ hết

Nói rồi ông ta hùng hổ đi ra ngoài bỏ lại tất cả lời bàn tán,, Lâm Hiên ngồi dưới nền gạch đề lên những bông hoa hồng cánh hoa bị vùi dập không thương tiếc như chính cô, cô nghe đâu đây chỉ toàn những lời nhục mạ. Bà Lâm tức giận nắm tay cô giật dậy lập tức cấp cho cô hai cái tát nóng bỏng lên má còn lại

- Tao thật nhục nhã khi sinh ra mày mà, sao tao lại có đứa con gái hư hỏng làm mất mặt mũi của gia đình này. Từ bây giờ tao không có đứa nào cả, mày không còn mang họ Lâm nữa. Ông Lâm đỡ bà đi khỏi

-.Cút đi cho khuất mắt tao, tao thấy mày ở đâu tao đánh mày cho đến chết

Bà Lâm tức giận xém chút nựa nhồi máu cơ tim. Cô cười khó coi

-Mẹ tôi từ tôi rồi...ha ha...tôi không còn là người nhà họ Lâm

-Tách tách

Hai hàng nước mắt lăn dài trên đôi má, cô ngược mắt nhìn lên màn hình, ánh mắt trở giận dữ, máu từ lỗ tai chảy ra rớt vào chiếc váy cưới trắng thành những bông hoa đỏ thắm. Cô lao tới như tên bắn lên trên bục

-Rốt cuộc anh là ai? Đồ khốn, anh là tên khốn, tôi hận anh tôi giết anh, tôi gặp được anh tôi phanhtây anh ra làm trăm mảnh

21. Chương 20

Cô không còn là ai của ai và là ai trong cuộc sống này nữa, cô lại trở về là một con ngốc sao? Cô hận tên khốn đó, tên đã lấy đi sự trong trắng của cô, tên lừa gạt cô. Cô nhớ lại tất cả rồi(cái thứ thuốc đó đã không còn tác dụng nếu ngừng uống trong 2 ngày)

Phía bên kia Diệp Thiên Minh nhếch miệng vui thích, cô biết thế nào cảm giác bị lừa rồi đúng không? Người cha yêu quý của cô chính là cũng cách như thế lừa tôi làm chính tay của tôi giết cha mình khi tôi chỉ là một đứa trẻ 4tuổi. Hắn đáng bị phanh thây ra làm trăm mảnh. Cặp mắt chứa đầy sự thù hận loé sáng

-Đem cô ta đi xử đi?

Diệp Thiên Minh liếc mắt nhìn Cát Thiên.

-Dạ

Màng hình máy tính đột nhiên bị tối xuống, không thấy được khung cảnh bên kia lễ đường, nhưng tới lúc này rồi trò chơi này cũng không còn hứng thú đối với hắn nữa. Nâng ly rượu lên như chúc mừng chiến thắng oanh liệt, mỗi thù 20 mấy năm ruốt cuộc cũng được tháo xuống, mọi chuyện chỉ dừng lại khi có một người chết

-Bác sĩ Diệp?

-Cô mao theo tôi nếu không muốn chết.

Diệp Tử Tuần cũng có phần trong kế hoạch này hắn biết rõ anh trai hắn là con người không diệt cỏ tận gốc không yên giắt. Nhưng hắn mất sai lầm hắn thích chính là cô, một cô gái ngây ngô, thuần khiết, không nhuộm bụi trần. Những lần tiếp xúc luôn cho hắn cảm giác không thể diễn tả bằng lời, một thời gian dài hắn trốn sang nước ngoài để lắng nghe con tim mình ruốt cuộc muốn nói gì với mình? Rồi nó lại bảo rằng Anh yêu cô ấy rồi. Anh lập tức vội vã từ Italia bay về gấp, ngăn chặn anh trai giết người con gái mình yêu

Lâm Hiên kinh ngạc không thôi nhưng cô không nghe được gì cả, tai của cô

Lâm Hiên đưa bàn tay mình ôm lấy đôi tai nhỏ bé, dòng máu nóng ầm chảy dài thấm vào tay, nhìn thấy đôi bàn tay đầy máu. Cô khóc không ra nước mắt nữa rồi, cô còn rất nhiều chuyện muốn hỏi hai người được gọi là cha mẹ mình, họ là ai họ không phải người cô thương nhớ bấy lâu đúng không?cô vẫn còn xuyên không đúng không?,cô sắp chết rồi đúng không?

Những thứ này đáng lẽ không nên xảy ra trên người cô mới đúng, cô hét lên trong sự phẫn nộ

-Lâm Hiên cô ra đây cho tôi, tôi trả lại thân xác này cho cô, cô đâu rồi. Có phải cô biết trước rồi không. Cô biết họ không thương cô, cô biết họ lừa cô,cô biết cô sắp chết rồi nên mới đồng ý đổi cho tôi phải không. Tôi mệt lắm rồi, tôi không muốn...

-Bốp

-Anh đánh tôi, người anh đánh không phải tôi. Người anh đánh là Lâm Hiên tội nghiệp, chứ không phải tôi. Anh lấy tư cách gì để đánh tôi, anh biết tôi sao? Anh chẳng biết gì cả

-Cô tỉnh lại đi nếu không cô cũng bị rơi xuống vực như cha mẹ nuôi của cô. Tôi biết tất cả về cô, cô đang nghĩ cô đang xuyên không sao? Không có Lâm Hiên thứ hai, không có cái gì gọi là xuyên không. Cô là chính cô...

-Đủ rồi... tôi không nghe gì cả.

-Nhị thiếu nói đúng và... cô sắp chết

Cát Thiên chậm từng bước đi đến chỗ hai người, trên tay cầm khẩu súng bên hông

Diệp Tử Tuần lấy thân mình che chắn cho cô, Lâm Hiên theo hướng anh ta nhìn quay ra,ánh sáng ngược hướng từ ngoài vào trong chói lòa làm mắt cô đau nhức, đến khi nhìn thấy rõ cô vui mừng dùng hết sức lực

mình có mà lao ra, phóng ra chạy về phía anh Sở Nghiêm mà cô ngày thương đêm nhớ, nhìn thấy anh như nhìn thấy phao cứu sinh của một con người sắp chết đuối. Cô hét lên trong hạnh phúc vỡ oà, con tim như được một liều thuốc kích thích không ngừng đập mạnh

-Anh Sở Nghiêm

Nhưng phía sau lại có người kéo cô lại

-Anh điên rồi buông tôi ra

-Cô không nghe thấy hẳn ta nói sẽ giết chết cô sao?

Diệp Tử Tuấn không khỏi hoảng hốt, cái cô gái chết tiệt này không sợ chết hay sao. Rồi anh như nhận thấy sự khác biệt từ cô. Máu rất nhiều máu đang chảy ra từ tai cô

-Cô? Cô không nghe thấy tôi nói gì sao?

Lâm Hiên vẫn cực lực cại đôi bàn tay cứng hơn sắt đang nắm lấy cô, cô không nghe hiểu được những gì anh ta nói cô không muốn biết cô chỉ muốn thoát khỏi cái thế giới tồi tệ này

-Anh còn không buông, tôi liền cắn anh!!!!

Tử Tuấn đau lòng nhìn người con gái anh yêu thương phải chịu tổn thương, cô không nghe được rồi anh khẳng định cú sốc làm cho tai cô đã không được tốt do uống thứ thuốc đó nay lại xúc động làm máu chảy ngược ra ngoài. Nhất định phải đưa đi bệnh viện

-A... Cô làm gì vậy?

Do quá đau Diệp Tử Tuấn nói lỏng tay mình ra, nhân cơ hội cô đẩy anh ta một cái rồi chạy về phía cái bóng đang đứng trước họ một trăm mét. Lâm Hiên cứ chạy và chạy thời gian như ngưng đọng lại khoảnh khắc ấy rồi

-Đừng....đừng.

Máu tủa ra nở rộ bông hoa đỏ trên chiếc váy cưới rồi chảy xuống thành những đường đi ngoằn ngoè đến ngơ cục. Tim cô đau nhói lên, không phải vì viên đạn vì khuôn mặt của người ấy. Lâm Hiên chưa từng nói cho ai nghe về tình cảm cô ấy dành cho anh

Cô yêu anh nhưng không dám bày tỏ, chỉ mong một ngày anh sẽ nói Anh yêu em, hai lần gặp trái tim không ngừng thổn thức dù lúc trước hay bây giờ cô vẫn chờ anh, nhưng đổi lại chỉ có đau thương, anh tổn thương cô vì sao chứ?

-Anh Sở Nghiêm, anh từng thích em chứ. Một chút thôi, có không anh. Em không cần anh giả thích, em chỉ muốn hỏi anh từng thương em không?

Lâm Hiên tay ôm ngực trái ngã xuống, nước mắt một lần nữa chảy xuống. Cô không biết đây có phải là mơ không lần đầu cũng như lần cuối cùng cô nhìn thấy anh nhưng đây không phải con người cô quen biết anh không có cười, người con trai trong tim cô là một chàng trai ấm áp dù những lúc bệnh hay không bệnh anh luôn cười tươi, luôn an ủi động viên cô, trước lúc cô cưới anh còn ôm cô vào lòng, cái ôm ấy chỉ vừa diễn ra trong một tiếng trước. Nhưng con người đang đứng trước mặt cô là một khuôn mặt lạnh lùng, còn có cả sát khí.

-Tôi chưa từng thích cô

Diệp Tử Tuấn ngồi xuống nâng đầu cô lên, nhẹ đặt một nụ hôn trên trán Lâm Hiên

-Anh nói cô ấy cũng không nghe được, các người có cần nhẫn tâm đem một cô gái chân yếu tay mềm ra làm trò đùa không? Các người còn thua cầm thú mà

Anh thật tức giận muốn bóp chết tên thuộc hạ trung thành của anh trai mình. Lâm Hiên không nghe thấy gì cả, anh đưa tay che đi đôi mắt của cô không muốn cô thấy những điều dơ bẩn

-Em nên bỏ đi cái thứ tình cảm đó đi. Làm con cháu Diệp gia không được uỷ mị

Diệp Thiên Minh thản nhiên đi vào thấy một màng này không khỏi tức giận, em trai của hắn vậy mà lại thích ả ta, còn dám mắng của hắn. Chưa ai dám nói những lời này, không nể tình nó là em trai cùng cha khác mẹ hắn đã cho phát phát súng vào đầu

-Vậy tôi trả lại cho Diệp gia cái mạng này, xem như tôi thay những người bị anh hại chết trả cho họ một phần

Diệp Tử Tuấn, ôm thi thể của Lâm Hiên nhẹ nhàng đặt xuống. Đưa tay vuốt đôi mắt xinh đẹp vẫn còn mở to như muốn hỏi cả thế giới: tại sao?

-Em đừng có mà điên. Mau đưa nhị thiêu về

-Các người đứng đó

Nói rồi Diệp Tử Tuấn từ trong người lôi ra một chiếc lọ nhỏ màu xanh, mở nắp cho vào miệng hết dòng chất lỏng xanh. Cổ họng rất buốt như có lửa thiêu đốt, cuối cùng thì anh ngã xuống trước mặt anh trai chỉ để lại một câu nói cuối cùng

-Anh, hãy buông bỏ đi

-Đừng..

Viên đạn trong cự ly gần lao thẳng về phía ngực của Diệp Thiên Minh, hắn quay đầu nhìn người phía sau

-Cát Thiên, mày...

-Tôi không phải Cát Thiên, tôi là Tôn Thành con trai Tôn Minh Triết là anh trai của Tôn Giai Giai cũng chính là người con gái người đã giết(chú thích: hai viên đạn bắn Lâm Hiên không phải do Sở Thiên bóp cò, mà là cây súng có người giả trò từ trước, chỉ cần đưa ngang nó sẽ tự động nhả đạn, lúc này Sở Nghiêm hoàn toàn không biết chuyện, ánh mắt anh ta tràn đầy sát khí vì bị người khác lừa), để lấy được sự tính nhiệm của mày ta phải cực khổ bên mày mấy mươi năm chỉ mong trả mối thù của cha mẹ ta. Mày nói cha tao giết cha mày, mày lúc đó còn nhỏ làm sao mà biết được cho ta lừa mày giết cha mày.

Diệp Thiên Minh ôm ngực trừng mắt giận dữ, tia máu đỏ ngầu trong mắt hắn

-mày đừng cố biện minh, ta biết mày không muốn giết nó nên ta giúp mày một chút, mày nói mày là anh cô ta. Vậy mày đã giết em gái chính mình

Diệp Thiên Minh chỉ cái xác người con gái đang nằm đó

-Không phải mày giả trò làm sao nó có thể chết. Mà mày muốn biết người thật sự giết cha mày là ai không

-Nói, mày mau nói. Ai giết cha tao

Diệp Thiên Minh càng tức giận máu không ngừng nhanh chóng chảy ra, sắc mặt hắn đã tái đi rất nhiều

-Vậy sao mày không đi hỏi người mẹ yêu quý của mình, cùng người tình nhân của bà ta. Mày cho rằng bà ta là người mẹ tốt, sao khi cha người mất người nuôi ý niệm lo trả thù, mày có biết những khi đó bà mẹ yêu quý của mày đang ăn mừng với người tình không

-Mày nói lao

-không tin mày cứ nghe

-Em chừng nào mới giao công ty của thằng con của em cho tôi tôi sắp chờ không nổi rồi

-Em biết chứ, nhưng dù sao nó cũng là con trai em, em...

-Con trai em, cả cho của nó em còn ra tay được nói chi thằng con đó

-Rồi, anh đừng giận. Để sao khi nó giết hết mối tay họạ cho ta rồi em sẽ giao công ty cho anh... A.. Nhanh qua đi...

-Em...đúng là vợ tốt của anh,... Cho em...đây

-A...thật tuyệt...nhanh... Nhanh nữa

Tiếng hai người trong máy gi âm nghe như đang trò chuyện trên giường âm thanh không ngừng đức quăng khi làm chuyện ấy. Diệp Thiên Minh nghe xong không ngừng thổ ra huyết, người mẹ mà hắn kính trọng nhất lại là người lừa gạt hắn

-Mày nghe rõ rồi đấy, giờ thì chết đi

-Đừng

Tôn Thành bắn vào đầu hắn ta. Cuối cùng thù cũng được trả, nhưng hắn nhận được gì, hắn mất hết tất cả rồi, người em gái anh yêu thương. Nếu lúc đó hắn bỏ hết thù hận, đêm đó có thể dẫn em gái đi rồi nhưng... Tôn Thành, khụy gối xuống ôm đứa em bé nhỏ của mình vào lòng

-Giai Giai, em có nghe thấy không, cái tên của em có phải rất đẹp không. Đó là tên do chính ba đã đặt cho em. Em có thích không

Nước mắt từ người đàn ông cứng rắn này đã rơi, anh rất đau. Lại chính mình tổn thương đứa em số khổ này, khi anh nghe câu nó em nói với anh: anh từng thương em sao

Lúc đó trái tim anh rất đau, anh biết em hiểu lầm anh, anh biết tình cảm em dành cho anh là thứ tình cảm gì. Nhưng

-Giai Giai, anh rất thương yêu em, vì em là em gái của anh. Em nghe thấy không em là đứa em gái anh thương yêu nhất

Tôn Thành ôm thi thể Giai Giai về căn nhà của họ nơi mà anh từng sống cùng ba mẹ, sau khi hoả táng cho em ấy xong. Anh đứng trước ba ngôi mộ tự kết liễu mình. Một vài người đi ngang qua nghĩa trang chỉ thấy một cái xác đã thối rữa nhưng trên mặt anh là nụ cười toả sáng, có lẽ họ cuối cùng cũng được thoải mái, thanh thản. Không còn thù hận trong họ, không còn đau khổ. Mọi chuyện sẽ trở nên tốt đẹp hơn nếu buông bỏ được thù hận! Đến khi khoảnh lại phía sau chỉ có muện màng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nang-xuyen-khong-may-man>